SĂRBĂTOAREA RAPIDULUI

11 iunie 1967. O dată care va figura la loc de onoare în istoria celor aproape 50 de ani de existență a unuia dintre cele mai vechi și mai populare cluburi din țara noastră — Rapid București. Generația lui Dan, Dumitriu, Ionescu, Răducanu et comp, a împlinit, în sfîrșit, un vis pe care înaintașii lor l-au țesut fără să-l termine niciodată, aproape în fiecare ediție a campionatului de fotbal al României.

Pentru a ajunge fericiți la stația „terminus", Rapidul și suporterii săi au trecut prin nenumărate friguri și emoții. Ultima etapă a pus pe jăratic pe toți simpatizanții alb-vișiniilor. Trenul special 5201, plecat din București duminică la amiază, cu o garnitură de 14 vagoane pline pînă la refuz, coloana de mașini sosită la Ploiești cu cîteva ore înaintea începerii meciului cu Petrolul, alte sute de rapidiști veniți din toate colțurile țării cu diferite mijloace de locomoție, aveau să dea orașului „aurului negru" acea extraordinară ambianță proprie confruntărilor de neuitat.

...Stadionul Petrolul, orele 15.30. Deși „meciul campionatului" va începe abia peste două ore, în tribune nu mai încape un ac. Din cînd în cînd, „insule rapidiste" repetă pe voci și instrumente pentru marea premieră.

...Moment inedit cu cîteva minute înainte de începerea partidei. Artista poporului **Ioana Radu**, campioana romanțelor noastre, își arată afinitatea pentru echipa Rapid, într-o caldă îmbrățișare dată lui Motroc.

...A început jocul. Tempo foarte rapid. Aproape că nu observăm cînd trec minutele. Prima repriză este punctată de un dramatic „suspense" : în minutul 40, Roman scapă singur în fața lui Răducanu. Uriașul portar rapidist iese „să-l sperie", Roman îl lobează, dar lobează și poarta... Repriza a doua are un început „gri". Echipele par mulțumite cu acest „draw". Doi rapidiști produc însă emoții la ambele porți. Dan la poarta Rapidului, în min. 68, cînd trimite prea energic o minge „acasă" și Răducanu scapă pentru o clipă balonul din mînă ; Ion Ionescu la poarta lui Sfetcu — min. 80 — cînd rapidistul execută o foarfecă de mare spectacol peste cap dar și (milimetric) peste poartă. Acestea sînt cele trei mari momente ale partidei. La sfîrșitul meciului, exploziva galerie rapidistă a rupt toate zăgazurile. Trei suporteri — **Popovici Vavila** (profesor de muzică), **Ion Nasta** (inginer) și **Ion Chiru** (dispecer la Ministerul Industriei Ușoare) — oferă giuleștenilor o cupă de cristal alb-vișinie ca și culorile echipei lor favorite.

La cabine, tricourile se moaie în lacrimi... Jucători și antrenori plîng, rîd, se îmbrățișează. Rapidul a cîștigat, după decenii de luptă, campionatul chiar în orașul campionilor

„UN AUTOBUZ NUMIT ÎMPLINIRE"

...Autobuzul „TV" nr. 31—B—1150. De 30 de minute, acest autobuz obișnuit a căpătat o notorietate aparte. Este autobuzul echipei Rapid care acum o jumătate de ceas — la 11 iunie 1967, orele 19 și 18 minute — a devenit campioana României. Transformat ad-hoc în autobuz alegoric, cu sute de suporteri agățați ciorchine de scară, de ferestre (de orice), cu alții cocoțați pe acoperișul lui, vehiculul își așteaptă pasagerii. Aceștia apar — într-o postură „aeriană", purtați pe brațe și pasați pe sus, ca la volei, pînă la autobuz — într-un vacarm... interisi, zeci de pîlîitori, tobe și talăngi, unindu-și sunetele într-un cor asurzitor.

...Orele 20,15. Autobuzul începe „manevrele de dislocare" din chingile entuziastei mase de iubitori ai Rapidului care, pe alocuri, i-au îndoit tabla...

...Orele 20,30. În sfîrșit, autobuzul a reușit să demareze. Înapoi spre București ! Împreună cu titlul. Adică împreună cu VISUL. Aplauze, batiste fluturate salută pe străzile Ploieștiului echipa campioană.

...Autobuzul rulează cu 80 km la oră pe varianta Buftea. Iată însă că la cîțva kilometri de Ploiești îl așteaptă o barieră. Toată lumea coboară jos pentru a se fotografia. Trece trenul. Este accceleratul București — Arad. Mecanicul trenului, care-i recunoaște pe jucătorii rapidiști, îi salută pe campioni prin trei fluierături de locomotivă.

...Autobuzul își continuă drumul. S-a lăsat întunericul și plouă mărunt. Jucătorii cîntă „Mulți ani trăiască" antrenorilor Valentin Stănescu și Victor Stănculescu, suporterilor lor. După un timp, liniștea-l cuprinde pe toți. Fiecare rămîne singur cu gîndurile și emoțiile lui care, evident, mai stăruie în ființa lor după această după-amiază de neuitat. Facem un tur de echipă. Unii au foarte multe să ne spună, alții abia găsesc cîteva cuvinte care exprimă și ele mult.

Artista poporului Ioana Radu, campioana romanțelor noastre, și-a dovedit, pe stadionul din Ploiești, marea sa simpatie pentru echipa Rapid.
Foto : S. BRAȘOVEANU

NASTURESCU: „Cred că la ora asta soția mea este ființa cea mai fericită. Mare rapidistă, înainte chiar de a mă cunoaște (pe cuvînt !), ea s-a bucurat mai mult ca oricine de succesul nostru cu atît mai mult cu cît peste două luni va naște (sper) un al treilea rapidist. Acestor două ființe dragi le închin titlul pe care l-am cucerit noi astăzi la Ploiești".

CODREANU: „De copil am visat ca echipa mea favorită, Rapidul, să cucerească campionatul. N-aș fi crezut niciodată că eu am să contribui direct la aducerea titlului în Giulești. Cînd am văzut însă, la pregătirea jocului, că lui nea Tinel (n.n. Valentin Stănescu) îi jucau ochii în lacrimi, am știut că de pe stadionul ploieștean noi nu putem ieși decît campioni".

JAMAISCHI : „Azi noapte am visat că Petrolul ne-a bătut cu 3—1 iar Dinamo a cîștigat cu 3—0. M-am trezit lac de transpirație. Mai mare fericire ca cea pe care o trăiesc astăzi nu poate exista".

ION IONESCU : „Ziua căsătoriei și ziua de astăzi sînt cele mai fericite zile din viața mea. Să știți însă că atunci cînd l-am văzut pe Roman singur în fața lui Răducanu n-am mai crezut c-am să mai apuc această A DOUA ZI".

DUMITRIU : „Eu azi n-am avut emoții. Simțeam că va fi ZIUA NOASTRĂ. Jucătorii din apărare au luptat extraordinar și mi-am dat seama că nu putem primi gol. La magistrala foarfecă a lui Pulu (n.n. Ionescu) am crezut că s-a terminat campionatul dar a trebuit să rezistăm pînă în minutul 90".

GEORGESCU : „Cît de bine i-am înțeles azi pe înflăcărații noștri suporteri. Am tremurat 90 de minute iar la șutul lui Roman mi s-a oprit respirația. Deși n-am jucat azi, mă simt omul cel mai fericit".

LUPESCU : „Nu-mi vine să cred că am luat campionatul. Pur și simplu nu-mi vine să cred. Acest titlu care a fost ani de zile pentru noi „fata morgana" este în sfîrșit al nostru ? Ciupește-mă Jami să nu cred că visez".

RADUCANU : „În ultimele cinci minute îmi venea să-i strig lui nea Tinel să mă schimbe. Pînă atunci n-am avut nici o emoție dar din clipa aceea am început să simt că mi se taie picioarele".

KRAUS : „Azi este a doua zi de naștere pentru noi".

DAN : „Am cîștigat un foarte greu război psihologic. Închin această victorie minunaților noștri suporteri care sînt alături de noi și la bine și la rău".

MOTROC : „Trei mari evenimente marchează anul 1967 pentru mine : 1) Voi fi în curînd tată ; 2) Am cîștigat campionatul ; 3) Sîntem la un pas de Cupă și poate cine știe..."

GREAVU : „Am jucat ultimele 30 de minute cu un nod în gît. Fiecare minut care ne apropia de titlu mi se părea fără sfîrșit. Această jumătate de oră a fost cel mai greu examen din viața mea".

ANDREI : „Echipa noastră a luptat extraordinar pentru acest titlu. Îl merităm. Vom căuta să ne arătăm demni de el".

VICTOR STĂNCULESCU : „Am făcut drumul București — Ploiești azi noapte în „marș", în jurul camerei. De zece ani de cînd am îmbrățișat cariera de antrenor, azi am ajuns la concluzia că munca și sacrificiile sînt într-o zi răsplătite".

VALENTIN STĂNESCU : „De patru nopți n-am dormit. În fiecare noapte m-am culcat pe la ora unu, m-am zvîrcolit pînă la ora trei, iar de la această oră m-am dus, ca să mă liniștesc, să pescuiesc... Acest ultim meci a fost pentru mine un coșmar. Ce am azi în suflet ? O singură dată am mai trăit clipele de acum : cînd s-a născut fiul meu Mugurel. Ce n-au făcut echipele Rapid cu mari individualități ale timpului au reușit acești băieți admirabili cu suflet de aur".

EMERICH VOGL (Consilier tehnic al echipei) : „Echipa noastră a spulberat azi un mit. Am satisfacția să constat că jucătorii noștri au depășit faza „talentelor care încintă" ajungînd elemente cu maturitate, pe care poți, în sfîrșit, conta".

PODUL GRANT — PODUL ÎNVINGĂTORILOR

O manifestație de simpatie, contagioasă și originală în felul său, s-a repetat la proporții de masă la „cartierul general" al echipei — în Giulești. Numai cine n-a trecut duminică seară peste Podul Grant, podul învingătorilor, cum îi spun de-acum încolo suporterii Rapidului, nu-și poate închipui cum s-au pregătit „napolitanii" din Giulești pentru triumfala întoarcere.

Ghirlande de trandafiri roșii îmbrățișau colosul de metal de peste calea ferată, bătrînul ceas, locul de rendez-vous al celor care vin la stadion, chioșcul de ziare, teatrul Giulești...

De o parte și de alta, o mulțime imensă de oameni, aceiași oameni care au fost alături de echipă și în ceasuri grele, de-a lungul altor ediții ale campionatului, au așteptat timp de cîteva ore în picoie echipa favorită. Pe o mare pancartă, purtată de niște tineri de la o școală profesională, un entuziast scrisese : „Bun venit fachirilor ! Acum vrem și Cupa !".

Probabil că nici cel mai iscusit regizor de cinema n-ar fi putut să pună la punct o asemenea scenă care merita cu prisosință imortalizarea pe peliculă.

După aproape două ore de așteptare, mulțimea s-a risipit fără a avea satisfacția de a-și felicita favoriții, pentru că, din păcate, conducerea clubului n-a găsit de cuviință să aducă echipa în mijlocul acestei mase entuziaste de susținători. S-au găsit însă unii care i-ar fi căutat și în fundul pămîntului pentru a-i ovaționa. Tîrziu, către miezul nopții, prin fire nevăzute, dar cunoscute numai de acei care iubesc cu adevărat fotbalul, cîteva sute de oameni i-au reperat pe rapidiști la „Hotel Nord" ciocnind paharul victoriei, îmbrățișări și urări de noi succese au fost adresate „Realului" Giulești.

Oamenii aceștia, care au trăit ziua de duminică în frigurile pătimașe ale incertitudinilor și speranțelor, sărbătoreau acum, împreună cu idolii lor, „Anul Rapidului".

Stelian TRANDAFIRESCU
Marius POPESCU

ION OBLEMENCO GOLGETER

Golgeterul campionatului s-a născut în Corabia (reg. Oltenia) în ziua de 13 mai 1945. A fost legitimat, pentru prima dată, în octombrie 1960 (avea 15 ani), la C.S. C.F.R.-Electro Craiova, după care, în martie 1962, a trecut la C.S. Craiova, iar în octombrie, același an, s-a reîntors acasă, legitimîndu-se la formația Tractorul Corabia. Aici joacă pînă în februarie 1964 optînd, apoi, pentru clubul bucureștean Rapid. Echipa din Giulești nu-l folosește deplin și, în august 1966, trece la Universitatea Craiova, unde își găsește împlinirea. A jucat în 23 din cele 26 de meciuri susținute de echipa sa în campionat.

Reprezentant al tinerei generații de fotbaliști, înzestrat cu o mare forță de pătrundere și șut, disciplinat și modest, ambițios și muncitor, Oblemenco a trecut linia de sosire în cursa golgeterilor cu toată vigoarea, dăruind clubului care l-a afirmat, un titlu de onoare.

O spectaculoasă paradă a portarului arădean Gornea. Față din meciul Dinamo București — U.T.A.

Foto : N. ALEXANDRU

ÎN CÎTEVA RÎNDURI

● *O inițiativă frumoasă la Pitești. În programul editat de organizatori, o pagină era dedicată prezentării Clujului, orașul partenerilor de întrecere ai fotbaliștilor argeșeni, iar în altă pagină erau prezentate aspecte interesante din activitatea de educație fizică a japonezilor. Iată o înțelegere exactă a ceea ce trebuie să însemne o publicație volantă adresată miilor de spectatori*

● *Două cuvinte pentru Ivansuc. Jucător cu personalitate complexă, clujeanul și-a atras de-a lungul ultimilor ani aprecierile cele mai contradictorii. Duminică, Ivansuc a demonstrat din nou că se înscrie printre cele mai bune produse ale soccerului nostru, el desenînd pe gazonul piteștean întreaga gamă de virtuți fotbalistice și sufletești cerute unui jucător.*

● La sfîrșitul meciului Petrolul — Rapid, maestrul emerit al sportului Gh. Pahonțu a fost primul care a venit să-i felicite pe noii campioni : *„Bravo băieți, ați meritat cu prisosință să cîștigați campionatul, vă felicit !"* le-a spus el rapidiștilor.

● *Arbitrul A. Stavrev (Bulgaria) s-a achitat perfect de pronosticata sarcină grea a conducerii partidei Petrolul — Rapid. Este în primul rînd meritul său, dar trebuie remarcată și atitudinea celor două echipe care nu i-au pus nici un fel de probleme de ordin disciplinar.*

● În ultimele trei campionate, Dinamo București n-a reușit decît o dată să învingă pe U.T.A. : cu 3—0 în turul ediției 1964—65. În rest, trei meciuri nule (1—1, 0—0 și din nou 1—1) și două înfrîngeri, cu 3—0 și 1—0, ambele în campionatul 1965—66.

● *Observație interesantă a unui spectator, notată în tribuna a doua de la „23 August" : „U.T.A. a avut un fundaș lateral pe postul de fundaș central* (Czako II) ; *un vîrf de atac ca fundaș lateral* (Tîrlea) ; *o extremă ca half* (Igna), *un half ca „vîrf"* (Jac) ; *un mijlocaș ca extremă* (Chivu) ; *o extremă ca „vîrf"* (Axente)... *O formație cu adevărat... sucită..*

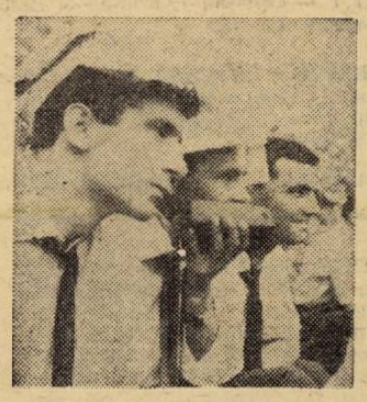

Cu ochii la Dinamo și cu urechea la Rapid...
Foto : I. MIHAICA

● „Cei doi Popești" (Adrian și Marian) au adus în „Cetatea banilor" ceva din școala nouă a Rapidului, proprie celor mai recente produse ale ei (vezi cazurile Dumitriu, Neagu etc.). Dacă ne gîndim că și Oblemenco a trecut pe la pepiniera formației din Giulești, constatăm că noua campioană are, indirect, o contribuție la clădirea actualei formații a Universității Craiova, una dintre puținele echipe generatoare de satisfacții în ediția recent încheiată.

● *În numărul trecut elogiam un Constantin care nu vrea (și bine face !) să ia în seamă anii. Acum o facem pentru un alt apropiat coleg de generație cu „profesorul" : Oaidă. Și cînd te gîndești că obișnuim să spunem că tinerețea înseamnă neodihnă, ambiție, dorință de afirmare. Cîți jucători din prima categorie — recent promovați sau cu puțini ani de competiție — ne obligă să constatăm că este invers ?*

● După meci, în cabina jucătorilor militari, Constantin, abătut, s-a adresat coechipierilor, spunîndu-le : *„Mai bine vă preocupa fotbalul decît să discutați tot timpul cu arbitrul".* Și avea dreptate.

● Din nou D. Nicolae a avut o atitudine reprobabilă. În meciul cu Farul el a ținut ca publicul constănțean să nu-l uite curînd. În nenumărate rînduri și-a „controlat" și bruscat adversarii, culminînd cu o talpă pusă în ceafa lui Tufan, care a căzut la pămînt. Îi punem întrebare arbitrului P. Badea : ce mai trebuia să facă în plus D. Nicolae ca să-și atragă eliminarea ?

● *Nu știm în ce condiții au fost trasate liniile ce delimitau marginile terenului din Pitești. Cert e însă faptul că ele arătau atît de sinuoase, încît păreau a fi mai degrabă urmele lăsate de un slalomist. Datorită acestui fapt, era foarte greu de stabilit — de către arbitrii de margine — cînd mingea era în teren și cînd depășise limitele terenului.*

● În timpul meciului Farul — Steaua, în incinta terenului s-au aflat diverse persoane neoficiale care au deranjat desfășurarea în bune condițiuni a partidei. Unii dintre ei au insultat pe artrenorii echipei Steaua, care se aflau regulamentar pe banca rezervată lor. În schimb, antrenorul Farului, V. Mărdărescu, n-a stat o clipă locului, dînd diverse indicații elevilor săi...

ÎN CÎTEVA RÎNDURI